

Foto: Jonas Lundblad

Vinnarna!

Musik, show och guldgul höstdekor med kala träd möter gästerna på Elverket, där festivalens stora prisutdelning äger rum på lördagskvällen. Priser i tretton olika kategorier delas ut av storheter som Stina Ekblad, Paprika Steen och Christer Henriksson.

Vinnaren av Bästa Film, rumänske Cristian Mungui, för filmen *4 månader, 3 veckor och 2 dagar*, är inte fysiskt närvarande, men tackar via video och prisar sina medarbetare. Hans film kallas briljant i juryns motivering, som tar fasta på helgjutenheten. "I filmens samtliga delar – genom sitt manus, foto, skådespeleri och framför allt regi – avtäcks djupa sanningar med minimala uttryck" heter det vidare.

Festivalnytt rycker tag i några andra pristagare för att fråga hur det känns, så här post-prisutdelning.

Michalis Konstantatos, vinnare i ifestival, är tillbakadraget euforisk.

- Publiken är väldigt viktig. Det är ju de som röstar, som gett mig det här priset.

Priset för bästa filmmusik delades ut för första gången i år, av ingen mindre än Howard Shore. Juryn gav priset till Olivier Bernet för att hans musik "förhöjer och ger kontrast till de emotionella upplevelserna hos karaktärerna" i filmen *Persepolis*. Olivier Bernet berättar att utmärkelsen är det första pris han fått för sin musik.

Det är med viss nervositet jag närmar mig Anton Corbijn och bryter in i hans konversation med festivalchef Git Scheynius. Har han möjligen två ord till festivalens besökare?

Jodå, Anton Corbijn har några fler.

JURYNS VAL:

- Bästa film: *Fyra månader, tre veckor och två dagar* / Cristian Mungui
- Bästa regi debut: Rodrigo Plá / *The Zone*
- Bästa skådespelerska: Anamaria Marinca / *Fyra månader, tre veckor och två dagar*
- Bästa skådespelare: Jason Patric / *Expired*
- Bästa manus: Carlos Reygadas / *Silent Light*
- Bästa foto: Janusz Kaminski / *Fjärilen i glaskupan*
- Bästa musik: Olivier Bernet / *Persepolis*
- Bästa kortfilm: *Pathways* / Hagar Ben-Hasher

FIPRESCI-juryns val:

- Bästa film: *Caramel* / Nadine Labaki

- Festivalen är enastående. Det är en intim och varm stämning här.

I baren står vinnaren av 1 km film, Andreas Tibblin. Han försöker köpa en drink till vinnaren av Bästa kortfilm, Hagar Ben-Hasher, men har lite problem med betalningen.

- Man vinner och sen står man ändå här med sina skrynkliga sedlar, haha.

Precis på väg ifrån festen och lite ledsen över att inte ha hunnit prata med Nadine Labaki, som vunnit internationella filmkritikerförbundets pris, kommer hon fram och frågar om den ringlande långa kön bakom oss är till garderoben? Det är den, svarar jag, men som en av kvällens vinnare borde du få gå före. Innan jag hinner säga något mer kommer en tjej och stjälar Nadines uppmärksamhet med en lyrisk utläggning över den prisvinnande filmen *Caramel*. Jag får intrycket av att sådant händer den här regissören ofta. Efter några minuters entusiastisk lovprisning ursäktar sig Nadine och återvänder till mig. Jag påpekar att *Caramel* hunnit vinna några priser vid det här laget, varvid Nadine med ett skratz flickar in att den vunnit inte några, men många, många priser.

- Men man tröttnar inte på att vinna. Det är alltid fantastiskt att få uppskattning. Jag skulle ljuga om jag sa att jag inte bryr mig om priser och tävlingar längre, det är så kul. Som situationen är i Libanon nu känns det dessutom ännu viktigare med uppmärksamhet. Folk där är liksom på stand by, spända. Den här sortens erkännande visar att det fortfarande händer saker i landet, att vi fortsätter leva. Och att vi fortsätter skapa konst!

Klara Möller Norén

Övriga priser:

- Star! Audience Award: *Juno* / Jason Reitman
- 1 km film 2007: *När Elvis kom på besök* / Andreas Tibblin
- Hedersomnämning 1 km film: *Lacrimosa* / Alexandra Dahlström
- Vinnaren i ifestival: *Two Times Now* / Michalis Konstantatos
- Stockholm Lifetime Achievement Award 2007: Paul Schrader
- Stockholm Visionary Award 2007: Wes Anderson

// PÅ PLATS I DAG //

Caramel

Nadine Labaki, Regissör
Khaked Mouzanar, Kompositör

Expired

Cecilia Miniucchi, Regissör

Those Three

Naghi Nemati, Regissör

Eastern Promises

Howard Shore, Kompositör

Driving With My Wife's Lover

Kim Tai-sik, Regissör
Kim Hyo-jeong, Producent

Teeth of Love

Zhuang Yuxin, Regissör

Year of the Nai

Jonás Cuarón, Regissör

Agnieska 2039

Martin Gavreau, Regissör

Control

Anton Corbijn, Regissör

Autumn Ball

Veiko Õunpuu, Regissör/Manusförfattare

24 Measures

Bérangère Allaux, Skådespelare

Room 205

Martin Barnewitz, Regissör
Tobias Hyllander, Kompositör

Persepolis

Olivier Bernet, Kompositör

Tills döden skiljer oss åt

Paprika Steen, Regissör
Frida Hallgren, Skådespelare

Boarding Gate

Olivier Assayas, Regissör

Jar City

Baltasar Kormákur, Regissör

Pathways

Hagar Ben-Hasher, Regissör

Two Times Now

Michalis Konstantatos, Regissör

Lacrimosa

Alexandra Dahlström, Regissör

Myaskväll

Amanda Adolfsson, Regissör
Sandra Harms, Producent

TIPS 1

Julklappstips!

Köp filmfestivalens medlemskort på vår webbplats som erbjuder sex gratis förhandsvisningar av nya filmer på bio under 2008. Eller passa på och köp kortet nu och se film redan idag på filmfestivalens avslutningsdag!

REDAKTÖRER

Hanna Bergfors & Linda Widman

REDAKTION #11

Karin Arbsjö, Rickard Forsman, Christian Gustavsson, Moa Karlberg, Moa Larsson, Jonas Lundblad, Josefin Månsson, Klara Möller Norén, Henrik Palm, Tomasz Pozar, Caroline Johansson Sjöwall, Hillary Talvik

ANSVARIG UTGIVARE

Sara de Costa

FESTIVALCENTER

Kulturhuset, Sergels Torg

BIOGRAFER

Skandia, Drottninggatan 82
Saga, Kungsgatan 24
Biografen Sture, Birger Jarlsgatan 41
Kulturhuset, Klarabiografen, Sergels torg
Park, Sturegatan 18
Grand, Sveavägen 45

KONTAKT

Stockholms Filmfestival,
Box 3136, 103 62 Stockholm

BESÖK

Slupskjulsvägen 36

TELEFON

08-677 50 00

E-POST

festivalnytt@stockholmfilmfestival.se

WEBB

www.stockholmfilmfestival.se

Festivalnytt tackar för sig och hoppas ni njutit av god läsning såväl som underbara filmer! Stort tack till hela redaktionen samt till Lars Eric's Digital Print.

At the end of the day...

Paprika Steen älskar när publiken häpnar, vrider sig i stolen, berörs. Film ska vara dramatisk och i hennes långfilm *Tills döden skiljer oss åt* tar historien ständigt oväntade vändningar.

Jag får lova att inte avslöja för mycket, och absolut inget om slutet. *Tills döden skiljer oss åt* är en film som tar många oväntade vändningar, och regissören Paprika Steen tänker inte låta mig förstöra överraskningen. Så mycket vågar jag ändå säga att filmen kretsar kring Jan och hans äkta hälft Bente, båda en gång lovande operalöften, numera ett par i kris. Huvudpersonen Jan är en pinsam figur som väcker irritation, men också medömkan. Paprika Steen älskar det komplexa, när en filmkaraktär plötsligt visar nya sidor som får hela handlingen att ändras och publiken att häpna. Hon vill vilseleda, "jerk around with peoples minds."

- Hela mitt koncept som artist, som regissör och som skådespelare, är att fånga det där, att visa att vi inte är konsekventa. Människor i verkligheten är inte som på film, utan man ändrar sitt beteende efter situationen man är i.

Filmens grundstory finner Paprika Steen ganska ointressant. Det fanns ingen ambition från hennes sida att väcka frågor om mäns våld mot kvinnor, eller kvinnors våld mot män. Det våldsamma är mer ett sätt att fånga tittarens uppmärksamhet, för att sen kunna gå vidare till att gestalta riktiga individer i en riktig relation.

- Man gör alltid våld på sig i en relation, och det finns ögonblick när man frågar sig varför man är i ett äktenskap, varför man är tillsammans med en person. Men, med ett engelskt uttryck som jag älskar, "at the end of the day" så är det så mycket i en relation som ingen annan vet. En utomstående kan inte förstå hur det är mellan ett par. Så det är dumt att prata om andras förhållanden, att ifrågasätta varför ett par håller ihop. Man kan förstå, men man ser aldrig allt av hur de har det och hur de är mot varandra.

I arbetet med filmen upptäckte Paprika Steen att opera, en uttrycksform hon tidigare sett som skrikig,

Foto: Moa Karlberg

kan gå direkt till själen. Hon talar om operan inom Jan och Bente och förklarar hur den speglas i filmens operascener, som också adderar drama till historien. För film ska vara dramatisk. Paprika Steen vill att film ska kännas för den som tittar.

- Jag älskar det pinsamma, när man sitter och vrider sig och nästan vill lämna biosalongen. Man vill ju att folk ska känna så, eller att de ska skratta eller gråta. Att de ska beröras, inte bara sitta av filmen, utan verkligen uppleva den.

Klara Möller Norén

Tills döden skiljer oss åt visas idag
25/11 kl. 15.30 på Saga

Maria Andersson på Saga ikväll

Under festivalens två helger har olika artister gästtat biograf Sagas foajé. Den sjätte och avslutande är Maria Andersson från Sahara Hotnights.

Vad har du tänkt göra på Saga?

- Jag har inte riktigt bestämt mig ännu. Jag tror jag skall spela musik som jag själv gillar eller kanske mina topp-20 favoritvideor. Jag får använda mig av en dator som hjälpmedel. Så nu kommer det kanske fram att jag inte är särskilt duktig på datorer. Men jag lovar att det blir riktigt bra musik.

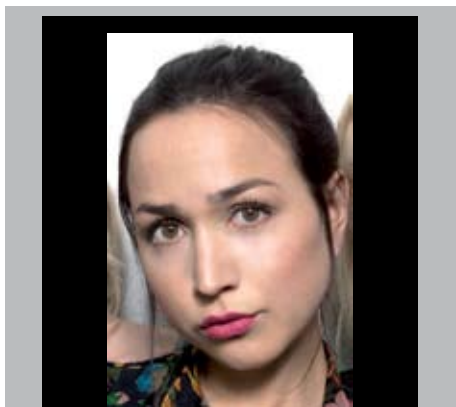

Foto: Stockholm filmfestival

Vad gör du just nu?

- Vi släppte vårt album i våras och har turnerat sedan dess. Just nu är vi på Sverigeturné och kanske åker vi till Australien och spelar runt jul. Men att vara i Australien känns mer som semester än jobb.

Det verkar vara mycket jobb, när hinner du se på film?

- Ja, det blir mycket bussåkande. Men jag tycker om att så att säga tvångstitta på film, som när man sitter i en flygstol och inte kan göra något annat. Det gjorde jag senaste gången jag flög. Då såg jag *Den store Gatsby* av Jack Clayton. Den gillade jag mycket. Framst för att jag har en hang-up på Robert Redford. Men när jag har tid så går jag hellre på bio än ser på film hemma.

Filmfestivalen uppmärksammar i år möjligheterna att med hjälp av ny teknik och små medel göra stor film. Om du gjorde en film, hur skulle den se ut?

- Jag har faktiskt aldrig varit nyfiken på att göra film. Även om jag känner att det finns många paralleller mellan musikskapande och film. Drömmen är väl i så fall att göra den ultimata musikedokumentären.

Moa Larsson

Maria Andersson kan du se ikväll kl
18-20 på performancekväll i Sagas
foajé

Foto: Jonas Lundblad

Lacrimosa

Med kortfilmen *Lacrimosa* debuterar Alexandra Dahlström som regissör. En film inspelad i ett annorlunda Rom, där hon fick stjäla till sig kameratid.

Alexandra Dahlströms debutfilm som regissör, *Lacrimosa*, är ett bländande utsnitt ur verkligheten. Här avlöser språk och musik varandra i en stundtals mild, stundtals hårt slarvig melodi. En promenad på klappande klackar ner i en gångtunnel illustrerar operasångerskan Marinas vandring genom ett kärlekshelvet med oklart slut. Alexandra Dahlström låter det klassiskt anrika Rom möta det våldsamma och industriella.

- Tunneln där vi filmat är en av de snyggaste platserna i Rom. Den är magnetiserande, så mycket storstad. Rom är en traditionstyngd och historiskt vacker plats, så det är fascinerande att hitta de lite fula, smutsiga, liksom tråkiga platserna men som blir snygga i kontrast.

Scenen var svår att få till. I Rom får man inte filma i kollektivtrafiken, av rädsla för terrorism. Inte ens Alexandra Dahlströms team av blonda, städade svenskar passerade byråkratin.

- Vi var nervösa hela tiden. Super 8 är så dyrt, hade de ryckt kameran hade vi varit körda. Vi fick springa jättemycket från arga säkerhetsvakter och stjäla till oss kameratid.

Lysrörsstämningen i tunneln kontrasteras mot milt dis och flygande duvor vid Santa Maria Maggiore. Motsatsförhållanden är en viktig del av filmen. En motljusbelyst, hjärtskärande vacker och långsam kärleksscen byts i mörkhetsigt hångel. Sjungande telefonsamtal fyllda med längtan blir till önskad konfrontation och fysisk mishandel när operasångerskan finner sig bedragen. Alexandra Dahlström spelar själv den andra kvinnan, som hon beskriver som en menlös, oviktig karaktär som pratar "ful amerikansk engelska och ibland nån slags italienska".

- Har man folk omkring sig som man litat på går det bra att regissera sig själv. Jag har inget emot att regisserer ger sig själva stora roller, men för mig skulle det förta lite av känslan med att regissera som är att lyfta fram andra. Som regissör vill jag hamna lite i bakgrunden. Det är filmskapandet i sig, inte bara att stå på scen, som är intressant.

Klara Möller Norén

Ingen Hollywoodsaga i Tallin

Veiko Õunpuu har inte vant sig vid kamerablixtarna ännu. För bara ett par år sedan var han en urfattig konstnär som kämpade med sitt måleri. Nu hyllas den estnische regissörens långfilmsdebut *Autumn Ball* på festivaler världen över.

- Hemma tackar jag nej till alla sorters intervjuer. Jag vill inte bli känd. Jag är rädd för vad den sortens uppmärksamhet gör med människor. Man förändras.

Veiko Õunpuu poängterar att filmkapandet var något han halkade in på då en vän, som hade ett reklamfilmsbolag, bad honom att hjälpa till. Så gjorde han några filmer för att bättra på sin skrala konstnärsekonomi och han upptäckte att han hade talang. Han var ju van vid bildkomposition.

- Men det var inget jag trivdes med, efter ett tag ville jag döda mig själv, säger Veiko Õunpuu och skriktar.

Istället gjorde han tillsammans med sin reklamfilmsvän, en kortfilm (*Empty*) som tilldelades ett flertal priser i hemlandet Estland. I den festivalaktuella *Autumn Ball* har Veiko Õunpuu än en gång arbetat med densamme vännen, som här spelar en av huvudrollerna. Filmen är löst baserad på en roman från 1979, skriven av Mati Unt.

- Karaktärerna, deras historia och sätt att tänka, har jag tagit från boken. Men handling och dialog har jag själv hittat på.

Veiko Õunpuu berättar att han skrev snabbt. Manuset var klart på en vecka. Men materialet hade då funnits inom honom under ett år. I filmen möter vi ett antal människor, mer eller mindre olyckliga, som alla

bor i samma sovjetbyggda bostadsblock i utkanten av Tallinn.

- Allt i filmen utspelas där ute. Det är ett fantasimiljö jag skapat, en symbolisk stad, för jag ville ge berättelsen en ram. Jag har inte skildrat området så som det verkligen är, säger Veiko Õunpuu och tillägger att detta är något som väckt debatt och irritation hemma i Estland.

Han har många tankar om film, Veiko Õunpuu. Och när han släpper dem lösa så försar de bara ur honom. Han säger att han är glad att han aldrig gått i en filmskola för där får man bara lära sig hur det gjorts förut och att det finns vissa mallar man ska följa. Självt vill han inte göra några Hollywood-sagor som passiverar publiken och spelar på deras rädslor.

- Det är som en drog och jag vill stoppa missbruket, säger Veiko Õunpuu.

En uppgift han inte verkar helt övertygad om att klara av inom den närmsta framtiden. Men han vet att han vill göra svårare filmer. Han menar att nutida filmer inte är tillräckligt svåra, inklusive sin egen.

- När jag nu ser *Autumn Ball* tycker jag att den är alltför söt och fin. Nästa film kommer att vara totalt annorlunda. Jag vill ha en helt annan struktur och den kommer att bli mer surrealistisk. Dessutom kommer den vara i svartvitt, jag är så trött på att arbeta med färger. Jag kan inte tänka i färg längre.

Caroline Johansson Sjöwall

Autumn Ball. visas idag 25/11 kl 11:00 på Sture.

Foto: Jonas Lundblad

Foto: Stockholm filmfestival

TIPS 2

Miss inte den extrainsatta visningen av *Caramel!* En färgsprakande skildring av några kvinnors liv på en frisørsalong i 2000-talets Beirut. Filmen blev under gårdagens prisutdelning utnämnd till Stockholm filmfestivals bästa film av FIPRESCI-juryn. Regissören Nadine Labaki är själv på plats och presenterar *Caramel*.
Park idag sön 25/11 kl. 12.00.

Surprisifylm 3!

Efter två starka överraskningar under festivalen i form av *American Gangster* och *KM31*, kommer nu även en tredje surprisifylm. Se den hemliga filmen före alla andra!

Park idag sön 25/11 kl. 14.30

Mister Lonely

Marilyn Monroe möter Michael Jackson och tar med honom till ett slott där bl.a. Charlie Chaplin bor. Flygande nunnor, djup och värme. Allt blir verklighet i Harmony Korines nya och snygga film *Mister Lonely*.

Park idag sön 25/11 kl. 17.30

Foto: Stockholm filmfestival

Aspekter på kärlek

Med *Driving With My Wife's Lover* långfilmsdebuterar Kim Tai-sik vid 48 års ålder. Plötsligt halverat ekonomiskt stöd innebar stora prövningar för regissören, men nu är filmen en flitig festivalturnerare.

Det är en sen debut i karriären, åtminstone om man jämför med hans sydkoreanska regissörskollegor. I tjugotalet år har Kim Tai-sik arbetat med tv och reklam, framför allt i Japan.

- Det var dags att göra långfilm nu, helt enkelt, inte förr och inte senare. Jag har en helt annan livserfarenhet och syn på livet nu än när jag var en ung man.

I *Driving With My Wife's Lover* gör den skinnrotte gravören Tae-Han resan från den lilla kuststaden Naksan till Seoul för att söka upp Joong-Shik, den unge taxichaufför som har en affär med hans fru. Väl framme i den stora staden hejdar han Joong-Shiks taxi och ber om att få åka långdistans. I roadmoviens form berättas sedan ett okonventionellt svartsjukedrama som utvecklas på ett oförutsägbart sätt när två manliga rivaler kommer varandra inpå livet. Men filmen inrymmer även flera symboliska lager, och har en allegori om kärlek i botten.

- Hela historien skildrar egentligen två olika sidor av en och samma person. Alla människor har två sidor inom sig. Det handlar om olika aspekter av en mans kärlek.

Inspelningen av filmen innebar stora prövningar för Kim Tai-sik. Mitt i projektet bestämde sig plötsligt en japansk finansär för att halvera sitt stöd, något som helt omkullkastade inspelningsschemat och tvingade regissören att skuldsätta sig. I en intervju i samband med Rotterdams filmfestival i februari var Kim Tai-sik uttalat pessimistisk om chanserna att filmen skulle spela in satsat kapital. Men sedan premiären i Sydkorea i april har filmen gått över förväntan.

- Jag hade inga förväntningar på att filmen skulle tilltala den yngre generationen, och gjorde heller inte filmen på ett medvetet underhållande sätt. Jag är överraskad över den positiva responsen. Filmen gick på

Foto: Moa Karlberg

biograferna i två och en halv månad och kommer gå ytterligare en period fram till nyår.

Och det är fler än bara sydkoreanerna som upptäckt denna flerskiktade svarthumoristiska pärla, filmen har turnerat flitigt på festivaler världen över, och nu har de stora filmbolagen börjat höra av sig.

- Jag har lidit stora ekonomiska förluster i och med det här projektet, men filmen har ändå varit framgångsrik och jag är mycket positiv inför framtiden. Om den här filmen primärt handlade om männen, ska min kommande film handla om kvinnorna.

I början av *Driving With My Wife's Lover* dyker en tupp upp i en bur och tuppen återkommer även i slutet av filmen. Regissören är kryptisk.

- Visst ligger det en symbolisk betydelse bakom, men jag vill helst att publiken ska få göra sin egen tolkning.

Henrik Palm

Driving With My Wife's Lover visas idag 25/11 kl 17:30 på Saga.

Smultron stället

UPPTÄCK DE STORA FILMSKAPARNA

Smultronstället är en ny satsning från SF Bio. Nu kan alla se världens främsta filmskapare på sin lokala biograf – leta bara efter det lilla smultronet när du tittar i bioprogrammet. Läs mer och boka biljetter på sf.se

Vilken föredrar du?

Foto: Christian Gustavsson

Fler än 200 journalister har mördats eller försvunnit under de senaste 10 åren i Ryssland. Ändå fortsätter Andrei Nekrasov och Olga Konkaya sin kamp mot den ryska regeringen. Senast med dokumentärfilmen *Rebellion: The Litvinenko Case*, som bland annat baseras på intervjuer med journalisten Anna Politkovskaja, som mördades 2006.

Hela Andreis lägenhet är totaldemolerad. Någon har varit inne och slagit sönder hans möbler och fönster. Alla böcker är nedrivna och på sängen ligger en varning: Ett fotografi på en döende Alexander Litvinenko - den förre detta KGB-agenten som efter sin kritik mot Rysslands styre blev förgiftad i London förra året.

Scenen är en av de första vi möts av i *Rebellion: The Litvinenko Case* och talande för den skrämmande skildringen av det moderna Ryssland. Ett land där yttrandefriheten är satt ur spel:

- Vi måste få ledarna inom media att förstå att de idag arbetar emot sig själva. Deras självensur, att de inte vågar kritisera regimen, kommer att slå tillbaka. En dag kommer dom själva att bli attackerade, säger Andrei Nekrasov.

Han har arbetat med kritiska dokumentärer sedan 90-talet och ser i allt högre utsträckning en medieelit som producerar nyheter utan några som helst ifrågasättanden mot den sittande makten. De är nöjda, hävdar han. Nöjda med sina bilar och fina bostäder. Liv som de inte vill offra.

I filmen vävs intervjuer med Anna Politkovskaja och Alexander Litvinenko ihop med Vladimir Putins politiska framfart och betydelsen av hans styre i landet. Ett kontroversiellt ämne.

- När vi är utomlands får vi alltid frågan om vi inte är rädda och då börjar man att tänka på det. Men när vi kommer hem och börjar att jobba så har man inte tid att tänka på rädsla. Vi måste göra vad vi kan för det ryska folket, säger Olga Konkaya och tillägger att hon aldrig känt någon tveksamhet till om de skulle publicera filmen eller inte.

Andrei Nekrasov ser inte särskilt positivt på framtiden men tror ändå att det finns hopp för ett mer demokratiskt Ryssland.

- Vi kanske står inför en ekonomisk kris i landet. Matpriserna blir allt högre och bankerna är genomsvårade av maffiastyre och korruption. Om ekonomin försämras ännu mer kommer det ryska folket att agera. Hoppet är att systemet helt ruttar sönder.

Tomasz Pozar

Rebellion: The Litvinenko Case visas idag kl. 16.00 på Grand

Foto: Linda Widman

Den Svärdska hästen

På Beckmans designskola tillverkade Fredrik Swärd en häst i järn. Sedan Stockholm filmfestivals start är han en stolt designer av den tunga Bronshästen och av den lite mindre tunga Aluminiumhästen. I år har hästen fölat.

- Det är lika kul varje år, säger Fredrik Swärd och visar upp den 7,3 kilo tunga hästen av brons.

Här är det inte tal om någon massproduktion utan ett hantverk som gjuts i många moment. Först gör Fredrik Swärd en form i sand och håller i metallen, sedan ska fötter och kropp slipas till och hästen poleras.

- Varje häst blir personlig, som om de är olika individer. Och i år har hästen fölat. Till Juniorfestivalen tillverkade jag en liten bronshäst på fem kilo.

Vad är speciellt med hästar?

- De flesta människor gillar hästar. Det finns en slags symbios mellan människa och häst.

Vilket bemötande har hästen fått av alla internationella gäster?

- Det har alltid varit positivt. Dalahästen i Sverige är en unik symbol. Från början var den ju en leksak och nu är vår häst en dalahäst i modern tappning. I och med sin vikt har hästen en funktion, man kan till exempel använda den som bokstöd.

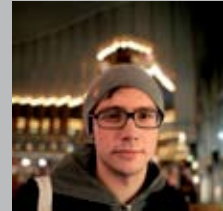
Hanna Bergfors

Foto: Isa Olsson

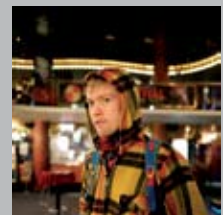
Vilken är den bästa film du sett på festivalen och varför?

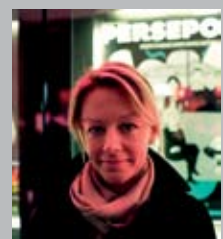
Laban Falk, eventplanerare
- *Caramel*, för det är en livsglädande film med ett bra berättartempo.

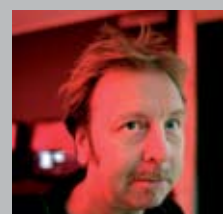
Sanna Wallin, volontär SFF
- *Quiet City*, som trots att den är gjord utan pengar är väldigt bra och välgjord.

Oskar Karlin, tränare
- *Those Three*, jag gillar vintern och snön. Att de går runt helt i vitt utan någon horisont.

Ida Adolfsen, opinionsmätare
- *An American Crime* var i alla fall den film som har påverkat mig mest.

Peter Bryngelsson, filmmusikkompositör
- *Noice*, den var annorlunda.

Foto: Stockholm filmfestival

Aractingi vill tala till hjärtat

Fiktion och verklighet smälter samman i *Under the bombs*, Philippe Aractingis film om kriget i Libanon 2006. Med ett litet team och två skådespelare reste han söderut till de hårdast drabbade delarna av landet för att försöka berätta om kriget på ett sätt som når människors hjärtan.

När Israels bomber började falla över södra Libanon förra sommaren var dokumentärfilmaren Philippe Aractingis första tanke: Jag måste få bort mina barn från Beirut. Han tog dem till ett hus i bergen som hans far köpte under kriget 1978 - för att skydda sina barn från den tidens bomber.

- Det var chockerande att inse att jag fick uppleva samma sak som min far. Man pratar ofta om krigets geopolitik, om Israel och Hizbollah, men mer sällan om människorna under bomberna. Jag behövde reagera för deras skull och för min skull, säger Philippe Aractingi, som nu är bosatt i Frankrike.

Kriget började den 12 juli. Den 15 juli ringde Philippe Aractingi skådespelarna Nada Abou Farhat och George Khabbaz och bad dem vara med i hans film. Den 22 juli började de spela in.

Foto: Christian Gustavsson

- Jag visste att jag ville göra något mellan fiktion och verklighet. Jag behövde en enkel story: en kvinna som letar efter sitt barn och en man som försöker hjälpa henne. Sedan försökte jag bara att följa med i vad som hände. Vad gör en kvinna som kommer tillbaka till Libanon för att leta efter sin son?

Huvuddelen av *Under the bombs* spelades in strax efter vapenvilan, i mitten av augusti. Efter att ha fångat så mycket som möjligt med kameran skrev Philippe Aractingi ett manus, för att sedan återvända till södra Libanon en sista gång i december och filma de bitar som saknades.

- Det var ett pussel. Vissa scener hade vi påbörjat i augusti och fick avsluta i december, på samma plats och med samma ljus. Men det märks inte - vi är bra lögnare, ler regissören.

Förutom huvudrollerna är det bara två skådespelare i filmen - resten av människorna är krigets verkliga offer. Barn och kvinnor som berättar om hur deras familjer dödades och deras hus raserats.

- Skådespelarna spelade inte, de levde filmen. När flyktingkvinnan berättar att hon har förlorat sin son är inte Nada Abou Farhats reaktion spelad. Hon kände med kvinnan. Det här gör filmen så autentisk.

Philippe Aractingi har gjort fyrtio dokumentärfilmer, men han tror att dokumentärer talar för mycket till hjärnan och för lite till hjärtat.

- Jag tror att vi har tänkt för mycket. Känner du kan du reagera. Det var därför jag tog med skådespelarna mitt in i kaoset: för att få åskådarna att känna något.

Karin Arbsjö

Foto: Isa Olsson, Stockholm filmfestival

Scener ur ett regissörskap

Torsdagens Bergman-seminarium hade regissörens inflytande utomlands som tema. Moderator för kvällen var Peter Cowie, av många ansedd som världens främsta Bergmankännare.

På ett välbesökt Grand får vi i publiken inledningsvis se en scen ur *Det sjunde inseglet*, där Max von Sydow blir lurad av Döden. Enligt moderator Peter Cowie illustrerar filmexemplet på ett perfekt sätt vad som gör Bergman så speciell; hans metafysiska språk och visuella metaforer för fruktan, hans användande av närbilder och det återkommande temat om religiöst tvivel.

Peter Cowie talar vidare om hur det politiska landskapet i världen såg ut i brytpunkten mellan 50 och 60-talet. Hur Bergman satte bilder och ord på den förvirring och rädsla som låg i luften och på så sätt blev omfamnad av dåtidens intellektuella. Cowie kallar Bergman "en regissörernas regissör" samt "ett textbokssexempel på en auteur" och räknar upp hur många av samtida och efterföljande internationella mästareg-

issörer på olika sätt låtit sig influeras av den svenske regissören.

Sedan följer en paneldebatt där Bergman diskuteras med de inbjudna gästerna Geir Kamsvåg, redaktör för Norges ledande filmtidskrift *Filmmagasinet*, Stephan Locke, filmskribent och mångårig delegat för Berlins filmfestival samt Li Cheuk-to, konstnärlig ledare för Hong Kong Int. Film Festival. De inbjudna berättar anekdoter om hur Bergmans genombrott såg ut i deras respektive hemländer.

Under den påföljande frågestunden med publiken diskuteras hur Bergman uppfattats i Sverige genom åren, ofta hyllad men inte oomstridd. Peter Cowie påminner oss om hur DVD-försäljningen av Bergmans filmer talar för sig själv: vilka andra svenska filmskapare kan skryta med sådana upplagesiffror?

En berikande afton avslutas sedan med en premiärvisning av dokumentären *Kvinnorna och Bergman*, en film som belyser regissörens unika kvinnoporträtt.

Rickard Forsman

Om Ingmar Bergman i Festivalnytt

Wes Anderson:

"Jag rankar honom som en av mina topp fem favoritregissörer. Ända sedan jag såg hans *Såsom i en spegel* när jag gick i high school har jag älskat hans filmer." **nr 3**

Cecilia Miniucchi:

"Jag tänkte YES! Jag ska få gå på Bergmans gator. *Tystnaden* och *Ansiktet* är fantastiska filmer som inspirerat mig sedan jag var barn." **nr 5**

Francois Ozon:

"Jag är mer fascinerad av kvinnor än av män. Jag kan måla mina känslor på en kvinnas ansikte. På det sättet känner jag ett släktskap med Ingmar Bergman." **nr 7**

Zhuang Yuxin:

"Det är något magiskt med Sverige. Ljuset, vädret, inredningen. Det känns som jag redan varit här, genom Ingmar Bergman." **nr 9**

Stockholm filmfestival 2007

Pernilla Knutsson PK, Moya Melander MM, Isa Olsson IO, Samuel Claesson, SC, Lasse Lychnell LL, Hillary Talvik HT, Erik Hellström EH, Johanna Frenkel JH, Sarah Shabazi SS

IN ENGLISH

Foto: Stockholm filmfestival

Best Film! Best Actress!

Day eleven: 25/11-07

The Winners / Paprika Steen / Alexandra Dahlström / Kim Tai-sik

Yesterday the winners of the 18th Stockholm Film Festival were announced. This year's Bronze Horse for the Best Film went to *4 months, 3 weeks, 2 days* by the Rumanian director Cristian Mungiu. The film describes illegal abortion in Rumania with a straightforwardness and honesty worthy of this prestigious price. The award for Best Female Role went to Anamaria Marinca for her appearance in the same film. The jury mentioned her way of making us forget that we are watching a "performance" as one of the reasons as to why she got the price.

Actor Jason Patric got the award for Best Male Role for his part in *Expired*, with the motivation that his acting made us feel the emotional depth of a character that unsympathetic.

The award for Best Script went to Carlos Reygadas for *Silent Light*, with the motivation that the screenplay managed to "capture the essence of life".

Without Your Permission takes many unexpected turns, and the director Paprika Steen will not spoil the surprise. Not saying too much, the film is about the married couple Jan and Bente; both once promising opera singers, but now a couple in crisis. Although the movie contains violence, the intention of the film is not to draw attention to that subject, rather to catch the viewer's attention. Paprika Steen loves the complex, when a character all of a sudden shows new sides and changes the story.

- My thing as an artist, director and actor, is to capture that, to show that we are not consequent.

With *Driving With My Wife's Lover*, the South Korean director Kim Tai-sik has made his first full length film at the age of 48. In the film we follow Tae-Han on his mission to find his wife's lover, the taxi driver Joong Shik. When he finds him in Seoul, he gets in his taxi and asks if he can go on a long distance trip. The film is told like a road movie, which takes an unexpected turn when two male rivals end up in the same car.

- The story is really about the same person. Every person has two sides inside of them. It is about different aspects of a man's love.

Lacrimosa is Alexandra Dahlström's debut short film. It is an exquisite picture of real life where dialogue and music interacts in a diverse melody. Alexandra Dahlström takes us with the opera singer Marina through Rome and her own love-troubled hell. Opposites are an important part of the film, and it is illustrated by letting the classic and antique Rome meet the violent and industrial. However, to make a movie in Rome was not easy. It is forbidden to film in public transportations because of the fear of terrorism.

- We were nervous all the time. Super 8 is so expensive that if they had taken the camera we would have been screwed.

Josefin Månsson

Aldrig har så många träd

kommunicerat så lite

till så många

Varje år hamnar 1,2 miljoner* träd i brevlådan på grund av att marknadsförare gör massutskick och hoppas på det bästa. En bättre metod är att ta reda på målgruppen och sen använda sig av digitaltryck. Då kan man trycka en liten upplaga utan hög startavgift, och dessutom göra varje utskick personligt. Resultatet blir färre använda träd och fler läsare. Läs mer om digitaltryck på www.larserics.se.

* Enligt skogsindustrins beräkningar

larserics
Ditt tryckeri i Sundbyberg